

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200237
Dátum vydania rozhodnutia: 08.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2018200237.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľky (pôv. žalobkyňa): B. G. X. Y., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu: K. G. O. I. F., Vietnamská socialistická republika, občianka Vietnamskej socialistickej republiky, právne zastúpená: JUDr. Martina Gombosová, advokátka, so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna 44, 812 72 Bratislava, o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/96/2018-80 zo dňa 19. júna 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľke právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č.p.: PPZ-HCP-BA2-2018/030770-003 zo dňa 26.06.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava č.p.: PPZ-HCP-BA9-358-025/2018-Z zo dňa 08.03.2018 (ďalej len "prvostupňové rozhodnutie"), ktorým bola žiadosť sťažovateľky o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania zamietnutá podľa § 33 ods. 6 písm. g) s poukazom na § 33 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zák. č. 404/2011 Z.z."), a zamietol odvolanie sťažovateľky.

2. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplynulo, že sťažovateľka k svojej žiadosti okrem iných príloh predložila podnikateľský zámer a osvedčenú kópiu Osvedčenia o živnostenskom oprávnení zo dňa 16.08.2017. Na území Slovenskej republiky plánuje vykonávať podnikateľskú činnosť v oblasti ručne vyrobených vecí a ázijských potravín. Z predloženého podnikateľského zámeru vyplynulo, že

sťažovateľka mala v pláne ponúkať široký sortiment jedál a nápojov v najvyššej kvalite od overených dodávateľov.

3. Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Hanoji k žiadosti konštatovalo, že na základe vykonaného pohovoru a predložených dokladov udelenie prechodného pobytu za účelom podnikania pre sťažovateľku neodporúča. Ďalej uviedlo, že podnikateľský zámer sťažovateľky nie je v súlade s vykonaným pohovorom a miesto podnikateľskej činnosti v Bratislave a miesto bydliska v B. sa javí ako účelové.

4. Na žiadosť prvostupňového správneho orgánu o dopočutie sťažovateľky bola dňa 24.11.2017 doručená odpoveď Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Hanoji, v zmysle ktorej sťažovateľka plánuje otvoriť obchod so suvenírmi a ručnými výrobkami (drevený nábytok a podobne). Nevie kde bude bývať a o akú nehnuteľnosť sa jedná, nakoľko uvedené jej sprostredkoval pán B. O. X.. Sťažovateľka má certifikát na nechtový dizajn.

5. Dňa 18.1.2018 bolo prvostupňovému správnenému orgánu doručená odpoveď Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej aj „MH SR“) číslo 27600/2017-3420-52044, v ktorej bolo uvedené, že na základe predloženého podnikateľského zámeru a stanoviska Zastupiteľského úradu Slovenskej republiky v Hanoji, podnikateľská činnosť sťažovateľky, ako štátnej príslušníčky tretej krajiny, nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

6. Prvostupňový správny orgán svoje závery odôvodnil tým, že pre jeho rozhodnutie je stanovisko zastupiteľského úradu dôležitým faktorom a to z dôvodu, že pracovníci úradu sú pri podávaní žiadosti, ako aj pri vykonávaní pohovoru s účastníkom konania v priamom kontakte, a tak už počas pohovoru majú obraz o skutočnom charaktere podanej žiadosti doplniac, že žiadateľ sa počas pohovoru svojimi odpoveďami sám skutočne odprezentuje.

7. Ďalej uviedol, že pri posudzovaní žiadosti prihliadal na verejný záujem, najmä na prínos podnikateľskej činnosti pre hospodárstvo SR, pričom na tento účel spolupracoval s MH SR, ktoré v prípade sťažovateľky zaujalo stanovisko, že jej podnikateľská činnosť nebude prínosom pre hospodárske záujmy SR, pričom toto stanovisko zaujalo MH SR na základe podkladov predložených samotnou sťažovateľkou. K stanovisku MH SR dodal, že nemá oprávnenie spochybňovať ani voľne hodnotiť vydané stanovisko MH SR s tým, že toto stanovisko je rozhodujúci podklad pre vydanie rozhodnutia.

8. K predmetu plánovanej činnosti uviedol, že sťažovateľka nepredložila žiadny doklad (napríklad certifikát), ktorým by zdokladovala dôveryhodnosť podnikateľského zámeru na území SR. Ďalej uviedol, že súčasná situácia na hospodárskom trhu a trhu práce nedovoľuje prijímať nekontrolovaný počet cudzincov, pričom opatrenia regulujúce a podmieňujúce pobyt cudzincov na území SR musia nevyhnutne vychádzať a nadväzovať nielen na právne, ale aj na také podmienky, akými sú verejný záujem, osobitne bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy SR, najmä prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo SR, pričom uvedené mal na mysli aj zákonodarca, ak uložil správny orgánom rozhodujúcim o prechodnom pobyte cudzinca na území SR povinnosť prihliadať na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

9. Žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí stotožnil so záverom, že pobyt sťažovateľky nie je vo verejnom záujme zdôrazniac, že na účel podnikania by mal byť udelený resp. obnovený prechodný pobyt len cudzincovi, ktorého podnikateľská činnosť bude prínosom pre hospodárstvo SR a jeho prítomnosť je nevyhnutná na dosiahnutie podnikateľských zámerov.

10. Rovnako zastal názor, že MH SR je orgánom kompetentným v plnej miere zhodnotiť podnikateľskú činnosť, pričom dal do pozornosti ustanovenie § 6 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, z ktorého vyplýva, že MH SR je ústredným orgánom štátnej správy okrem iného aj pre podporu malého a stredného podnikania, stratégiu tvorby podnikateľského prostredia a podporu podnikateľského prostredia a pre vnútorný a zahraničný obchod. Teda z uvedeného vyplýva, MH SR má oprávnenie posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti

subjektov pre hospodárstvo SR a preto je vyjadrenie MH SR dostatočným podkladom pre správnu úvahu správneho orgánu.

11. Žalovaný ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že pokiaľ účastník konania žiada o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania, správne orgány sú povinné pri rozhodovaní o jeho žiadosti prihliadať na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy SR, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo SR (negatívne stanovisko MH SR) a na ochranu verejného zdravia. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že verejným záujmom sa rozumie taký záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom.

12. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžak/7/2017 zo dňa 20.06.2017, v zmysle ktorého vyplýva, že je povinnosťou správnych orgánov pri skúmaní žiadosti účastníka konania o udelenie prechodného pobytu na území SR z dôvodu podnikania prihliadať okrem iného na verejný záujem (záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech), osobitne na hospodárske záujmy Slovenskej republiky, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny bude prínosom pre hospodárske záujmy SR, ku ktorým je kompetentné sa vyjadrovať MH SR, nakoľko je žiaduce, aby sa regulovala situácia hospodárskeho trhu a trhu práce aj tým spôsobom, že správne orgány dozerajú na imigráciu cudzincov, ktorých podnikateľská činnosť má nepochybne vplyv na hospodárstvo SR, pričom ako hospodárny sa javí len prechodný pobyt takého cudzinca, ktorého podnikateľská činnosť bude benefitom pre hospodárstvo SR.

13. Záverom skonštatoval, že v danom prípade je dôvodné uprednostniť verejný záujem SR na regulovaní počtu štátnych príslušníkov tretích krajín pred záujmom sťažovateľky na uplatňovanie práva na podnikanie a preto uzavrel, že jej pobyt nie je vo verejnom záujme, čím bol naplnený dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania podľa § 33 ods. 6 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z.

II.

Konanie na krajskom súde

14. Sťažovateľka podala proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Trnave všeobecnú správnu žalobu podľa Prvej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- v stanovisku MH SR k podnikateľskej činnosti absentuje odôvodnenie, preto sa jedná o nedostatočný podklad pre rozhodnutie správneho orgánu, vydané rozhodnutie je predčasné a taktiež je toto rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov;
- žalovaný bol povinný postupovať v konaní v úzkej súčinnosti a dať sťažovateľke príležitosť, aby mohla svoje práva a záujmy účinne brániť, nakoľko MH SR vo svojom vyjadrení žiadnym spôsobom neuviedlo, prečo dospelo k záveru, že jej podnikateľská činnosť nebude vo verejnom záujme a preto v konaní nemohla ani účinne obhajovať svoje práva;
- pokiaľ by sťažovateľke boli vysvetlené nedostatky jej návrhu, mohla ich odstrániť pred vydaním negatívneho rozhodnutia o jej žiadosti;
- v prípade, že správny orgán uprednostní záujem verejný pred záujmom súkromným má byť zrejmé, akými úvahami sa pri vyhodnotení týchto dvoch hľadísk žalovaný spravoval a ako vyhodnotil ostatné kritéria posudzovanej žiadosti;
- tvrdenie, že pracovníci zastupiteľských úradov majú veľmi dobrý prehľad o samotných občanoch a ich možnostiach z jednotlivých oblastí krajiny nie je reálne možné a v tomto smere sa môže dokonca jednať o predpojatosť zastupiteľského úradu voči občanovi z určitej oblasti krajiny;
- stanovisko zastupiteľského úradu je neodôvodnené.

15. Krajský súd v Trnave dospel k záveru o potrebe zamietnuť správnu žalobu z nasledujúcich dôvodov:

- obsahom administratívneho spisu je preukázané, že prvostupňový správny orgán oboznámil sťažovateľku so všetkými zistenými skutočnosťami a podkladmi, ktoré zohľadňoval pri svojom

rozhodovaní vrátane skutočnosti, že pri rozhodovaní bude prihliadať na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti pre hospodárstvo SR;

- sťažovateľka bola oboznámená so stanoviskom MH SR;
- z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že stanovisko MH SR a zastupiteľského úradu považoval žalovaný za relevantné na zamietnutie žiadosti;
- zákon o pobyte cudzincov vymedzuje podklady, z ktorých príslušný orgán verejnej správy vychádza pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania, pričom jedným z týchto podkladov je aj stanovisko MH SR k otázke, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je prínosom pre hospodárske záujmy SR;
- MH SR vo svojom stanovisku dostatočne odôvodnilo svoj záver keď uviedlo, že prihliadalo na predložený podnikateľský zámer a stanovisko zastupiteľského úradu;
- štátny príslušník tretej krajiny prikladá k žiadosti podnikateľský zámer, za ktorého obsah a presvedčivosť zodpovedá sám a teda pokiaľ neposkytuje dostatočný obraz o plánovanej podnikateľskej činnosti, nie je povinnosťou konajúcich orgánov verejnej správy, ani MH SR vyzývať žiadateľa o jeho doplnenie, ale podnikateľský zámer je posúdený iba podľa svojho obsahu v spojení s výsledkami osobného pohovoru a ďalších listinných dôkazov pripojených k žiadosti o stanovisko- preto neobstoí námietka, že sťažovateľka z dôvodu neurčitosti stanoviska MH SR nemohla účinne brániť svoje práva;
- záväznosti stanoviska MH SR sa venoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 10Sžak/7/2017 z 20.06.2017 konštatujúc, že podľa ustanovení § 33 ods. 1 písm. a/ a § 33 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. je správny orgán pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu povinný prihliadať osobitne na hospodárske záujmy Slovenskej republiky, ku ktorým je kompetentný vyjadrovať sa ako ústredný orgán štátnej správy práve MH SR;
- sťažovateľka nepreukázala, že jej podnikateľský zámer prinesie benefit pre hospodárstvo Slovenskej republiky;
- stanovisko zastupiteľského úradu je dostatočne odôvodnené, pričom k povahe tohto stanoviska sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril tiež vo vyššie citovanom rozsudku keď konštatoval, že zastupiteľský úrad a jeho stanovisko vo veci má pri samotnom rozhodovaní nezastupiteľné miesto, nakoľko zastupiteľský úrad mal priamy osobný kontakt so žiadateľom a tak mali jeho pracovníci možnosť vytvoriť si predstavu nielen o osobe sťažovateľky, ale o celkovom zámere žiadosti o prechodný pobyt;
- z obsahu osobného pohovoru vyplývajú pre krajský súd relevantné skutočnosti, keď z vyjadrenia sťažovateľky je zrejmé, že mala záujem podnikat' vo viacerých oblastiach (manikúra, pedikúra, predaj výrobkov z keramiky, ázijský maloobchod, atď.), čo malo za následok oprávnené pochybnosti o skutočnom zámere sťažovateľky;
- v rozhodnutiach orgánov verejnej správy sa nachádza úvaha, ktorou odôvodnili preferenciu verejného záujmu.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

16. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t. j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

17. Sťažovateľka v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedla, že:

- splnila všetky formálne požiadavky na udelenie prechodného pobytu na účel podnikania, a to nad rámec tým, že predložila súčasne živnostenské oprávnenie aj podnikateľský zámer;
- v prípade predloženia oprávnenia na podnikanie (t. j. bez predloženia podnikateľského zámeru- pozn. kasačného súdu) by vyjadrenie MH SR ex lege stratilo svoje opodstatnenie;
- vyjadrenie MH SR nevychádza zo žiadnych relevantných a objektívnych podkladov, preto nemôže mať

žiadnu právnu relevanciu;

- odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné, absentujú v ňom vyjadrenia k pracovným skúsenostiam sťažovateľky, k jej podnikateľskému zámeru a k zamietnutiu jej žiadosti;
- nie je nezákonné, ak žiadatelia na osobnom pohovore poukážu na možné budúce plány mimo tých, ktoré prezentujú v podnikateľskom zámere;
- krajský súd sa nevyjadril k tvrdeniam sťažovateľky o jej záujme stať sa súčasťou vietnamskej komunity na Slovensku;
- aj napriek tomu, že podmienkou udelenia prechodného pobytu na účel podnikania nie je už započaté vykonávanie podnikateľskej činnosti žiadateľa;
- orgány verejnej správy a správny súd brali na ťarchu skutočnosť, že sťažovateľka vyjadrila zámer vykonávať na území SR aj iné činnosti nad rámec toho, čo uviedla v podnikateľskom zámere;
- krajský súd sa odklonil od "ustálenej rozhodovacej praxe kasačných súdov", pričom v tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na rozhodnutia krajského súdu v Prešove a v Banskej Bystrici.

18. Záverom sťažovateľka navrhla, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil aj rozhodnutie, ktoré mu prechádzalo a priznal jej náhradu trov konania.

B)

19. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 02.09.2019 najmä poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/190/2015, v ktorom správny súd akceptoval použitie stanoviska MH SR, ako aj príslušného zastupiteľského úradu ako relevantný podklad, na základe ktorého správne orgány rozhodujú v rámci konania. Ďalej citoval závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k problematike udeľovania prechodného pobytu na účel podnikania v rozsudku sp. zn. 1Sža/8/2012 zo dňa 24.02.2012.

20. Zároveň uviedol, že MH SR je kompetentným orgánom, ktorý vypracúva práve pre účely objektívneho posúdenia podnikateľskej činnosti stanoviská, ktoré slúžia ako vysoko odborné zhodnotenie podnikateľskej činnosti štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí žiadajú o prechodný pobyt na území SR na účel podnikania a policajný útvar pri rozhodovaní prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy SR, najmä na prínos podnikateľskej činnosti pre hospodárstvo a na ochranu verejného zdravia. Správny orgán nemá oprávnenie spochybňovať, ani voľne hodnotiť vydané stanovisko Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

21. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť (§ 461 S.s.p.).

22. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. decembra 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.). Podľa § 31 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. zastupiteľský úrad, ktorý žiadosť prijal, vykoná so žiadateľom o udelenie prechodného pobytu osobný pohovor na účel predbežného posúdenia žiadosti. Pohovor sa vedie v štátnom jazyku alebo inom, obom stranám zrozumiteľnom jazyku. O pohovore vyhotoví zastupiteľský úrad písomný záznam, ktorý priloží k žiadosti o udelenie prechodného pobytu. Záznam sa vyhotoví v jazyku, v ktorom sa viedol pohovor, a musí byť podpísaný žiadateľom; ak pohovor nebol vykonaný v štátnom jazyku, zastupiteľský úrad vyhotoví preklad záznamu do štátneho jazyka a opatrí ho osvedčovacou doložkou zastupiteľského úradu. Ak žiadateľ neovláda štátny jazyk, môže si na vlastné

náklady zabezpečiť tlmočníka, ktorý je povinný podpísať záznam. Zastupiteľský úrad zašle policajnému útvaru spolu so záznamom a jeho prekladom aj svoje stanovisko k udeleniu prechodného pobytu, v ktorom uvedie, či udelenie prechodného pobytu odporúča alebo neodporúča s uvedením konkrétnych dôvodov.

Podľa § 33 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na

a) verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia,

b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu,

c) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu.

Podľa § 33 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar pri posudzovaní podnikateľského zámeru, ktorý štátny príslušník tretej krajiny predložil podľa § 32 ods. 5 písm. a), si vyžiada stanovisko od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je

a) prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky alebo

b) prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky a predložený podnikateľský zámer bude slúžiť na realizáciu inovatívneho projektu.

Podľa § 33 ods. 6 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z. policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme.

23. V predmetnej veci sa sťažovateľka domáhala ochrany jej práv proti preskúmanému rozhodnutiu, ktorým došlo k potvrdeniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania, namietajúc najmä absenciu odôvodnenia stanoviska MH SR, z ktorého dôvodu toto stanovisko nemalo byť použité pri hodnotení žiadosti sťažovateľky. Obdobným spôsobom namietala aj závery, obsiahnuté v stanovisku zastupiteľského úradu k jej žiadosti.

24. Kasačný súd mal za preukázaný (nesporný) skutkový stav tak, ako ho zistil a konštatoval krajský súd v napadnutom rozsudku, preto sa stotožnil s dôvodmi rozsudku krajského súdu, ktorý dôvodne dospel k tomu, že bol „v prípade žalobkyně daný zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR za účelom podnikania a to podľa ustanovenia § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov, teda, že udelenie prechodného pobytu žalobkyni nie je vo verejnom záujme.“

25. Podľa názoru kasačného súdu mali správne orgány dostatok informácií na posúdenie žiadosti sťažovateľky a na ich podklade na zistenie skutkového stavu v miere dostatočnej na rozhodnutie vo veci, preto kasačný súd nemohol inak, ako súhlasiť s právnymi závermi krajského súdu, ktorý po preskúmaní veci zamietol správnu žalobu sťažovateľky.

26. Námietky sťažovateľky nemali charakter spôsobilý učiniť rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Krajský súd sa náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými žalobnými bodmi sťažovateľky. Úlohou krajského súdu nebolo v danom prípade posudzovať úmysel sťažovateľky stať sa súčasťou vietnamskej komunity na území SR, ani jej pracovné skúsenosti, čo napokon nebolo ani predmetom preskúmaného rozhodnutia, v ktorom žalovaný, posudzujúc zámer sťažovateľky podnikat' na území SR, dospel k záveru o tom, že udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme. V zmysle odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, prvostupňový správny orgán pri konštatovaní tohto záveru vychádzal z obsahu listín, tvoriacich administratívny spis, a to najmä stanovisko Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Hanoji a vyjadrenie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 27600/2017-3420-52044 zo dňa 14.12.2017, z ktorých vyplýva odporúčanie na neudelenie povolenia na prechodný pobyt sťažovateľky na účel podnikania, nakoľko podnikateľská činnosť sťažovateľky nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

27. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky, ktorou spochybňovala relevanciu vyjadrenia MH SR k jej žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania považoval

kasačný súd za dôležité uviesť, že podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a/ zák. č. 404/2011 Z.z. v spojení s ustanovením § 33 ods. 2 je správny orgán pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu povinný prihliadať (okrem iného) na verejný záujem (záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom) - osobitne na hospodárske záujmy Slovenskej republiky (či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny bude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky), ku ktorým je kompetentný vyjadrovať sa ako ústredný orgán štátnej správy práve Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, nakoľko je žiaduce, aby sa regulovala situácia hospodárskeho trhu a trhu práce aj tým spôsobom, že správne orgány dozerajú na imigráciu cudzincov, ktorých podnikateľská činnosť (a s tým súvisiaci pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky) má nepochybne vplyv na hospodárstvo Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že ako hospodárny sa javí len prechodný pobyt takého cudzinca, ktorého podnikateľská činnosť bude benefitom pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

28. V súvislosti s prejednávanou vecou poukazuje kasačný súd na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorej sa rozoberá problematika udeľovania prechodného pobytu štátnym príslušníkom tretích krajín na území Slovenskej republiky na účel podnikania s poukazom na verejný záujem, napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža 8/2012 zo dňa 24.02.2012: „I. Policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na zákona aj na verejný záujem. Ide o prípady, kedy síce cudzinec nepredstavuje z hľadiska bezpečnosti riziko pre Slovenskú republiku, ale aj napriek tomu je jeho pobyt na našom území nežiaduci. Tým je umožnené regulovať počty cudzincov z tretích štátov, a to aj na základe podkladov, napríklad od orgánov územnej samosprávy. Verejný záujem je záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom.

II. Záujem na regulovaní počtu cudzincov z tretích štátov na určitom území (za situácie, keď cudzinec ako účastník správneho konania svoju žiadosť o povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania zakladá na podnikateľskej činnosti, o ktorú nemá záujem miestny úrad a prínos podnikania cudzinca možno hodnotiť negatívne aj podľa ďalších orgánov správy) je vo verejnom záujme Slovenskej republiky.“

29. So situáciou, t.j. ak žiadateľ o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania predloží k žiadosti podnikateľský zámer (na preukázanie účelu pobytu podľa § 32 ods. 5 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z. v spojení s § 49 ods. 8 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), resp. podľa § 34 ods. 10 zák. č. 404/2011 Z.z. ak žiadateľ o obnovenie prechodného pobytu nepreukáže dosiahnutie zisku obchodnou spoločnosťou po zdanení podľa ods. 7 zákonodarca nepochybne spája povinnosť správneho orgánu (§ 33 ods. 2, resp. § 33 ods. 10 zák. č. 404/2011 Z.z.) vyžiadať stanovisko od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Avšak aj v prípade absencie vyššie uvedených situácií, je v každom prípade povinnosťou správnych orgánov podľa § 33 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. prihliadať na „a) verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia, b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu, c) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu.“

30. Preto pokiaľ si správne orgány plnili svoju zákonom ustanovenú povinnosť, a na vyššie uvedené skutočnosti prihliadali, nebolo takému postupu čo vytýkať. Kasačnému súdu je navyše z jeho rozhodovacej činnosti známa prax orgánov verejnej správy, ktoré v zmysle vyššie uvedeného vyžadujú vyjadrenie MH SR k podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny aj v prípade nepredloženia podnikateľského zámeru, pričom takúto prax kasačný súd v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe odobril (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/18/2016 zo dňa 22.05.2018). Preto neobstojí ani sťažnostný bod, ktorom sťažovateľka namietala znevýhodnenie jej postavenia z dôvodu, že nad rámec ustanovený zákonom k svojej žiadosti predložila aj podnikateľský zámer.

31. Naviac treba zdôrazniť, že úlohou Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky a v konečnom dôsledku aj orgánov verejnej správy rozhodujúcich vo veci žiadosti sťažovateľky nebolo posúdenie prípadnej úspešnosti sťažovateľky v podnikaní v budúcnosti, ale prínos takéhoto podnikania pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

32. Sťažovateľkou namietaný odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu nebol opodstatnený. V prvom rade sťažovateľka v podanej kasačnej sťažnosti, napriek uplatneniu tohto dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p. nevymedzila, od ktorého konkrétneho rozhodnutia kasačného súdu sa krajský súd odklonil. Poukazovala však na rozhodnutia krajských súdov, pričom namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe "kasačných súdov". V tejto súvislosti kasačný súd pripomína, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou kasačného súdu je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a následne rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu v zmysle S.s.p. ako súdu kasačného. Na tomto mieste je potrebné dodať, v zmysle § 11 písm. g) S.s.p. o kasačných sťažnostiach koná a rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky. V súvislosti s týmto sťažnostným bodom však sťažovateľka v kasačnej sťažnosti nepoukázala na konkrétne rozhodnutia kasačného súdu, od ktorých sa mal krajský súd odchýliť, pričom sťažovateľ musí presne uviesť, ktorý konkrétny judikát nerešpektoval súd vo svojom rozhodnutí, čo v kasačnej sťažnosti absentovalo.

33. Súd poukazuje na to, že S.s.p. kladie na vymedzenie sťažnostných bodov prísne nároky (§ 440 ods. 1) pričom je upravené aj časové rozpätie, v rámci ktorého je možné meniť a dopĺňať sťažnostné body, a to len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Z kasačnej sťažnosti musí byť jasné nielen to, z akých dôvodov sa rozhodnutie krajského súdu napadá, ale sťažovateľ musí uviesť aj to, na základe akých skutočností má za to, že tento dôvod kasačnej sťažnosti je daný, pritom nestačí len označenie domnelých väd rozhodnutia, z ktorých nevyplýva, ktorý dôvod kasačnej sťažnosti má na mysli.

34. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti ďalej namietala, že preukázateľne splnila všetky podmienky dané zákonom. K tomu kasačný súd poznamenáva, že zák. č. 404/2011 Z.z. v ustanovení § 22 presne špecifikuje podmienky udelenia prechodného pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na území Slovenskej republiky na účel podnikania, pritom platí, že až po ich splnení je správny orgán oprávnený prechodný pobyt udeliť.

Podľa § 22 zák. č. 404/2011 Z.z. prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý

- podniká alebo bude podnikáť na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba, alebo
- koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu.

35. Zo znenia § 22 zák. č. 404/2011 Z.z. vyplýva, že absencia dôvodov na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 (a teda nepochybne aj dôvodu uvedeného pod písm. g/, ktorým žalovaný odôvodnil zamietnutie žiadosti sťažovateľky) je základnou podmienkou pre udelenie prechodného pobytu na účel podnikania, ktorá musí byť splnená kumulatívne, popri ostatných, zákonom požadovaných predpokladoch. Nakoľko v prejednávanej prípadnej na základe uvedeného boli dané dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. g) zák. č. 404/2011 Z.z., nebolo možné konštatovať, že sťažovateľka splnila podmienky pre udelenie prechodného pobytu na účel podnikania.

V.

36. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p. zamietol.

37. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľke, ktorá bola v konaní neúspešná nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.